

Hồi Thứ Một Trăm Sáu Mười Lăm

Một Đêm Trấn Động Thần Tiên (Tiếp)

M

ột thời thần.

Hai thời thần.

Rồi ba thời thần.

Bấy giờ mồ hôi đã tháo ra thấm ướt chiếc áo xanh của Thượng Quan Linh Phụng, dĩ nhiên nàng bị hao tổn chân khí quá nhiều cho Vương Hán Sơn.

Thượng Quan Linh Phụng từ từ thu hồi ngọc chuông, buông tiếng thở phào, đưa mắt nhìn Vương Hán Sơn quan sát bệnh tình.

Giương mặt xanh tái của chàng bỗng chuyển sang màu xám nhạt, hơi thở khẽ động như sợi tơ chùng chứng tỏ bệnh tình của chàng đang hồi nguy kịch.

Vô cùng kinh hãi Thượng Quan Linh Phụng la lớn:

- Trời, chẳng lẽ nào số mạng Vương ca đến đây đã dứt hay sao...

Đôi mắt nàng mở to lên nhìn trùng trùng vào thân hình bất động của Vương Hán Sơn.

Linh đan Vạn Độc Xu Phong đã không kết quả, truyền chân khí cũng không xong, tính mệnh Vương Hán Sơn tựa ngàn cân treo sợi tóc, giờ nàng phải dùng đến phương cách nào để cứu mạng chàng?

Cứ như tình trạng này chẳng còn bao lâu thời gian nữa hồn chàng phải lìa khỏi xác.

Ở đây rừng núi hoang vu lại xa thị trấn, đâu có vị thần y có tài cải tử hồi sinh trong vùng này để nàng đưa chàng tới đó khẩn cầu họ chữa trị cho chàng.

Bất giác hai dòng lệ thương tâm từ khóe mắt Thượng Quan Linh Phụng trào ra rơi từng hạt trên gương mặt xám nhạt của Vương Hán Sơn.

Quý Vô Thường hiện đang lẫn quần đầu đây chờ phút giây cướp lấy mạng chàng.

Thượng Quan gia bảo điều tàn, song thân mất, hai đệ đệ cũng chẳng còn, giờ người yêu lại sắp vĩnh viễn ra đi, nàng còn sống nữa làm gì.

Thượng Quan Linh Phụng bật khóc. Tiếng khóc tỉ tê, ai oán khiến người nghe phải thương tâm đứt từng đoạn ruột.

Nàng khóc mãi... Khóc đến khi khăn cả cổ, hạt lệ đã khô, máu hồng rịn ra đôi mắt.

Ngoài kia gió núi thổi vì vèo, sương rơi lác đác, núi rừng phủ màu sương trắng xóa như trải tấm khăn tang.

Giữa giờ phút đó đột nhiên Thượng Quan Linh Phụng ngưng khóc, đưa tay lau sạch nước mắt, ánh mắt sáng rực lên tia hy vọng.

Chỉ vì nàng vừa sức nhớ đến một bảo vật. Đó là chiếc sừng nàng đang đeo trong tay, chính Vương Hán Sơn cũng có chiếc sừng đó do nàng trao tặng.

Năm xưa nàng nghe gia phụ bảo chiếc sừng này có tên là Độc Giác Tê trị bách độc cực kỳ thần diệu, nhưng từ lâu chưa sử dụng một lần nào vì gia bảo đã có linh đan Vạn Độc Xu Phong.

Dù vậy, đang cơn nguy cấp đành phải chữa liều, nàng liền quyết định dùng Độc Giác Tê cứu mạng chàng.

Thượng Quan Linh Phụng nhanh nhẹn cởi chiếc vòng sừng trong tay ra, đưa mắt nhìn Vương Hán Sơn.

Bây giờ cho chàng uống Độc Giác Tê bằng cách nào đây?

Chiếc sừng cứng hơn sắt nguội lắm sao bóp ra cho nhỏ bỏ vào mồm chàng. Thượng Quan Linh Phụng đứng dậy tự bảo:

- Ta hãy mài cho chàng uống đi thôi.

Nhưng nước đâu để mài sừng, Thượng Quan Linh Phụng phóng vút ra ngoài chạy vòng quanh đỉnh núi tìm nước.

Không thấy có một ngọn suối nào cả, Thượng Quan Linh Phụng bay xuống một gộp đá cheo leo, đảo mắt nhìn.

Chợt nàng reo vui:

- Đã có nước rồi!

Vèo!

Nàng băng mình tới một vùng ánh trắng phản chiếu long lanh mặt nước.

Một cái thạch trì thiên nhiên chu vi chừng một trượng nước xanh tận đáy, đầy ắp trong đó.

Làm sao có vật để mài chiếc sừng Độc Giác Tề?

Đưa mắt quan sát nhận ra trên mặt thạch trì có một lỗ thủng cạn to bằng cái bát. Thượng Quan Linh Phụng mừng thầm vốc nước rửa thật sạch, mài chiếc sừng vào trứng đá.

Liệu đã đủ dùng chữa thương Thượng Quan Linh Phụng ngưng tay, tìm nhặt một cục đá có lỗ trứng, cho nước Độc Giác Tề vào, lệ làng trở lại hang động.

Ngồi xuống bên cạnh Vương Hán Sơn, Thượng Quan Linh Phụng vạch miệng chàng cho nước Độc Giác Tề vào từng giọt.

Nước Độc Giác Tề sền sệt sợ không thấm tới vực Đan Điền, Thượng Quan Linh Phụng lại kề sát đôi môi vào mồm chàng mớm cho chàng một luồng nước thơm tho của người con gái...

Xong hết Thượng Quan Linh Phụng ngồi chờ, trong lòng như có trận lửa đốt...

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Sáu Mười Sáu

Linh Đan Thần Diệu

M

ột giờ.

Hai giờ.

Rồi ba giờ.

Vàng trắng bên ngoài đã xế bóng, thân hình Vương Hán Sơn vẫn bất động. Thượng Quan Linh Phụng đưa tay sờ vào ngực chàng. Da thịt chàng lạnh ngắt, trái tim hình như đã ngừng đập.

Thượng Quan Linh Phụng hét lên lạnh lạnh:

- Trời! Vương ca đã chết.

Như kẻ vừa lên cơn điên, nàng đứng phắt dậy, phóng vút ra ngoài cửa động.

Nàng chạy tới đám cỏ ngồi phịch xuống, hai tay ôm lấy đầu nức nở...

Cả không gian sụp đổ.

Trời đất quay cuồng.

- Hết! Hết tất cả!

Bao nhiêu hình ảnh thân yêu xa xưa quay ngược, hỗn loạn trong đầu óc Thượng Quan Linh Phụng...

Giọt lệ đã cạn, lưỡi môi khô khát, nàng không còn khóc nữa, gục đầu vào hai cánh tay, tâm thần nửa mê, nửa tỉnh.

Đầu đầu tiếng chim Dạ Minh rúc lên từng hồi, âm thanh như oan hồn réo gọi nghe càng thảm đạm, thê lương.

Chẳng biết đã trải qua bao nhiêu thời khắc, vàng trắng nghiêng bóng trên dãy núi xa.

Đột nhiên bên tai Thượng Quan Linh Phụng nghe có tiếng gọi từ trong thạch động:

- Linh muội... Linh muội...

Giật mình đứng phắt dậy, Thượng Quan Linh Phụng quay nhìn về phía cửa hang động lẩm bẩm:

- Trời! Chẳng lẽ Vương ca đã thành quỷ hiện về, rõ ràng chàng đã chết đi rồi mà.

Nàng không tin có quỷ nhưng âm thanh kia là của Vương Hán Sơn, tuy có hơi âm u rờn rợn.

Thượng Quan Linh Phụng lại nghĩ. Hay là trong cơn tâm thần nàng nửa mê, nửa tỉnh tiến rên của loại côn trùng ở trung quanh nàng tưởng là tiếng gọi của chàng:

- Linh muội! Linh muội đâu rồi?

Linh Phụng giật mình trở to đôi mắt, định tỉnh lại tâm thần.

Bây giờ thì đã quá rõ ràng, âm thanh gọi nàng đúng là giọng Vương Hán Sơn rồi.

Thượng Quan Linh Phụng phóng mình tới cửa hang động, đưa mắt nhìn vào, Vương Hán Sơn đang ngồi trong đó.

- Vương ca!

Liên theo tiếng kêu hoan hỉ, Thượng Quan Linh Phụng bay vào toan ôm chầm lấy Vương Hán Sơn bộc lộ nỗi vui mừng khôn xiết.

Chợt nhớ tới thân phận mình, Thượng Quan Linh Phụng bỏ tay xuống lùi lại ba bước, đứng yên.

Nàng mặc cảm cái thân xác ô uế của mình nên không dám chạm đến người chàng.

Giá nếu những năm trước đây nàng đã nhảy phóc vào lòng chàng và ôm chặt lấy chàng rồi.

Trong khi Vương Hán Sơn đã đứng lên nhìn Thượng Quan Linh Phụng, giọng chàng như còn trong cơn mơ.

- Linh Phụng! Muội đấy ư?

Đợi trải qua một thời gian mê man quá lâu, Vương Hán Sơn chưa tin mình hãy còn sống trên đời để gặp lại Thượng Quan Linh Phụng nên lòng chàng hãy còn ngờ vực.

Khe khẽ gạt đầu Thượng Quan Linh Phụng bước vào đứng trước mặt Vương Hán Sơn.

Nàng nhẹ giọng:

- Vương ca khỏe rồi chứ?

Wong Han Son gạt đầu:

- Huynh nghe cơ thể đã bình thường, nhưng...

Chàng nhìn quanh trong hang động, rồi nhìn nàng:

- Linh muội! Đây là đâu?

Đôi mắt Thượng Quan Linh Phụng dời đi nơi khác, cố tránh ánh mắt hút hồn của Vương Hán Sơn.

Nàng đáp:

- Đây là dãy núi Ngũ Đài Sơn, cách nơi đánh nhau với ba lão ác tăng khoảng hai trăm dặm...

Vương Hán Sơn sửng sốt:

- Ô... Huynh nhớ hình như huynh bị trúng chưởng của hai lão ác tăng rồi ngất đi phải chăng?

- Phải rồi, Vương ca bị trúng độc chưởng hôn mê, muội mang huynh bỏ chạy lên ngọn núi này.

- Linh Phụng! Muội hãy kể chuyện đã qua cho huynh nghe được chứ.

Thượng Quan Linh Phụng gật đầu. Hai người đến ngồi tựa lưng vào vách hang động.

Từ từ nàng thuật lại mọi chuyện đã xảy ra cho chàng nghe một cách tường tận chỉ giấu mấy lần nàng khóc và ngọc chưởng đã cọ xát vào huyết mạng môn chàng.

Thượng Quan Linh Phụng băng khuâng:

- Có một điều muội lấy làm khó hiểu, tại sao trái tim của Vương ca đã ngưng đập, da thịt đã lạnh như đồng, muội thất vọng bỏ ra ngoài ngồi chờ chôn xác ca ca, không ngờ bây giờ ca ca tỉnh lại.

Chợt hiểu ra Vương Hán Sơn giải đáp cho nàng:

- Theo ý huynh: Có thể trong cơn hốt hoảng Linh muội nghe lầm trái tim huynh ngừng đập, da thịt lạnh như đồng tưởng huynh đã chết bỏ ra ngoài, chẳng ngờ trong thời gian đó Độc Giác Tề chạy vào ngũ tạng tổng độc khí trong người huynh ra nên huynh tỉnh lại chăng?

Thượng Quan Linh Phụng hớn hở:

- Ôi! Có như vậy mà muội không hiểu ra, suýt nữa muội đã chôn sống huynh rồi.

Vương Hán Sơn bật cười:

- Ha ha! Nếu được chính tay Linh muội chôn huynh thì đâu còn gì hạnh phúc cho bằng. Từ lâu huynh đã nghĩ ra như thế.

Vốn đã tự mình mặc cảm sâu xa về chuyện thất thân trong tay Tống Phi Bằng, nghe Vương Hán Sơn nói thế Thượng Quan Linh Phụng nghĩ chàng vừa dùng lời xa xôi châm chính để bức nàng cho hả cơn ghen. Nàng cúi đầu xuống giọt lệ trào ra.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Sáu Mười Bảy

Linh Đan Thần Diệu (Tiếp)

Nàng thâm trách mãi đến nay chàng chưa chịu hiểu nỗi khổ đau cùng cực đang xé nát hồn nàng, chàng không xót thương nàng lại còn dùng lời cay đắng nghiền nát trái tim nàng như thế.

Rõ ràng đời người con gái chỉ một lần lầm lỡ không còn cách nào cứu vãn được nữa.

Giá nếu mai đây nàng thành hôn với chàng, làm sao nàng chịu đựng nổi những lời mỉa mai của chàng trong thời gian dài chung sống.

Tuyệt vọng hoàn toàn!

Vô tình không hiểu rõ tâm trạng bi đát của Thượng Quan Linh Phụng, Vương Hán Sơn chợt hỏi:

- Linh muội, huynh có một chuyện muốn hỏi muội.

Vừa lên lau sạch lệ vì không muốn Vương Hán Sơn ngó thấy nỗi thương tâm của mình, Thượng Quan Linh Phụng ngẩng mặt lên.

Nàng chớp mắt:

- Chuyện gì thế Vương ca?

- Huynh muốn biết rõ ràng hành động của Tống Phi Bằng trong thời gian qua, Linh muội có thể kể lại cho huynh nghe được chứ?

Khi lọt vào Hồ Huyết bắt gặp Tống Phi Bằng luyện Thiên Chiêu Sư Lục bị tẩu hỏa nhập ma, Vương Hán Sơn đã có ý hoài nghi gã tiếp tay cùng Vạn Độc Thần Ma hãm hại mọi người nên chàng muốn hiểu thêm về hành vi của gã, để sau này dễ dàng ứng phó.

Nào ngờ đầu điều này đã chạm mạnh vào lòng tự ái của Thượng Quan Linh Phụng.

Nàng nghĩ Vương Hán Sơn muốn biết rõ chuyện nàng thất thân trong tay Tống Phi Bằng. Mặt nàng tái mét, thân hình rung lên đôi môi mím chặt lại, nghẹn ngào không thốt được lời.

Wong Hán Sơn nhắc lại:

- Sao Linh muội không nói. Chuyện thế nào hãy kể lại cho huynh nghe. Gã Tổng Phi Bằng bại hoại ấy.

Cái câu “gã Tổng Phi Bằng bại hoại” càng làm cho Thượng Quan Linh Phụng quyết chắc Vương Hán Sơn muốn biết rõ cuộc giao tình giữa nàng với gã dâm tặc đó.

Thốt nhiên nàng nổi giận gất lên:

- Vương ca muốn biết rõ hành động của hấn lắm sao?

Wương Hán Sơn gật đầu:

- Phải! Huynh muốn hiểu con người của gã. Linh muội nói đi.

- Hiện giờ muội không thể cho Vương ca hay được, ca ca đứng ép muội.

Nàng đứng dậy bỏ đi nơi khác tìm chỗ dưỡng thần...

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Sáu Mười Tám

Lá Huyết Tâm Thư Ly Biệt

S

et... set...

Một con doi to lớn từ trên trần hang động buông mình xuống, quạt cánh bay đi làm Vương Hán Sơn giật mình tỉnh giấc.

Bình minh đã ló dạng, ánh sáng lọt vào hang động mờ mờ.

Vương Hán Sơn trời dậy đưa mắt nhìn qua phía Thượng Quan Linh Phụng nằm ngủ.

Thượng Quan Linh Phụng đã biết mất, luôn cả gói hành trang nàng thường đeo trong người.

Trong lòng kinh hãi, Vương Hán Sơn phóng vút ra ngoài hang động, gọi to:

- Linh muội! Linh muội!

Không có tiếng đáp, cũng không có bóng người.

Vèo!

Vương Hán Sơn thi triển khinh công vòng quanh đỉnh núi vừa vận lực gọi vang ngoài mấy dặm:

- Linh muội! Linh muội!

Trước sau vẫn im bất ngoài từng cơn gió sớm khuya động cành lá rì rào.

Vương Hán Sơn đáp xuống đứng trên phiến đá nhìn xuống chân núi lẩm bẩm:

- Ai đã bắt cóc Linh muội!

Chàng tự đáp:

- Không thể có chuyện như thế được. Võ công Linh muội cao siêu lại vừa luyện được tuyệt chiêu Tàn Hồn Hỏa Khí, không có một lão đại ma đầu nào hại nổi nàng.

- Vậy làm sao?

Chợt động linh cơ, Vương Hán Sơn nhanh nhẹn bắn vút trở vào hang động, chàng quắc mắt tìm dấu vết trên mặt đất.

Bỗng chàng nhận ra bên cạnh gói hành trang của mình có một món vật.

Vương Hán Sơn đến gần trông thấy đó là một cái gói nhỏ trên có mảnh giấy xếp lại.

Hiểu ngay là đã có chuyện bất thường, trái tim Vương Hán Sơn đập mạnh, chụp mảnh giấy mở ra xem.

Thì ra đấy là thư của Thượng Quan Linh Phụng gửi cho chàng.

Tay mở rộng lá thư, Vương Hán Sơn đọc:

"Vương ca!

Khi Vương ca tỉnh giấc thì muội đã đi xa rồi. Muội ra đi với cả tấm lòng tan nát..."

- Trời!

Ngưng lại giây phút trấn áp cơn xúc động, Vương Hán Sơn xem tiếp lá huyết tâm thư:

"Vương ca muốn biết rõ câu chuyện xấu xa giữa tên dâm tặc Tống Phi Bằng và muội ư? Mấy hôm đi bên cạnh Vương ca muội vô cùng lo sợ ca ca nhắc tới chuyện này. Muội không trả lời ca ca vì muội hiểu rằng khi đáp ứng là phút giây đôi ta vĩnh viễn xa nhau..."

Vương Hán Sơn la lớn:

- Linh Phụng! Muội đã lầm rồi.

Toàn thân Vương Hán Sơn run rẩy, mãi một lúc thật lâu mới đọc tiếp:

"Vương ca! Giờ thì đã đến lúc muội thành thật nói cho ca ca hay nhé. Muội đã thất thân nơi bàn tay dâm ác của gã Tống Phi Bằng từ lâu. Trong lúc muội bị bọn Vạn Độc Quỷ môn đánh độc mê man, gã đã cưỡng bức muội trong tòa mật thất của bọn này. Muội căm thù gã tận tủy xương, định giết gã trong Hồ Huyết nhưng Thượng Quan sư bá đã ngăn cả.

Vương ca! Hiện nay tấm thân của muội đã nhơ nhớp, muội mất đi cái gì cao quý nhất để dâng hiến cho ca ca nên muội không muốn gặp mặt ca ca nữa. Vì vậy lúc gặp lại ca ca bên ngoài muội đã tỏ vẻ lạnh lùng nhưng ca ca có biết đâu tâm trạng muội khổ đau cùng cực chỉ mong chết cho rồi".

Trời! Tội nghiệp Linh muội...

Cố hết sức lấy sự bình tâm, Vương Hán Sơn lại đọc:

"Tất cả trên đây là sự thật, giờ thì muội phải ra đi, Vương ca hãy gửi lời muội xán ba lạy bái biệt Thượng Quan sư bá. Phần mỗi huyết thù muội xin Vương ca chu toàn. Trong cái gói dưới lá huyết tâm thư này có pho bí kíp Thiên Chiêu Sư Lục và hai chiếc nắm Thiên Niên

Nhũ Mộc, muội để lại cho Vương ca. Ca ca hãy ăn hai chiếc nấm đó để tăng cường nội lực mới có thể luyện chiêu khỏi bị tấu hỏa nhập ma.

Vương ca đừng tìm muội, nên ở lại đây luyện võ công. Theo muội biết hiện nay công lực ca ca còn kém cỏi, không thể đương đầu nổi với lão đại ác ma Vạn Độc Thần Ma. Vương ca không nên xuống núi sớm lỡ gặp lão sẽ phải ân hận ngàn đời. Ca ca hãy luyện xong chiêu Tàn Hồn Hỏa Khí rồi sẽ rời khỏi chốn này, mọi chuyện muội đã dặn dò ca ca trước phút biệt ly, xin ca ca ghi nhớ lấy.

Vương Hán Sơn! Vương Hán Sơn! Hãy gọi tên nhau rồi vĩnh biệt vạn trùng.

Muội Thượng Quan Linh Phụng”.

Ngồi phịch xuống đất, nước mắt trào ra đầm đìa xuống má, Vương Hán Sơn chết lặng cả tâm hồn.

Thượng Quan Linh Phụng đã hiểu lầm chàng tử nhục bỏ ra đi. Cứ như trong lá huyết tâm thư nàng sẽ tìm một thâm cốc cô độc sống suốt đời, hoặc nương thân vào ngôi thiền tự nào đó sớm kẹ, chiều kinh cho trọn kiếp.

Còn gì đau đớn cho bằng một cuộc vĩnh viễn biệt ly! Một cuộc biệt ly xé nát cả trái tim một trang thiếu hiệp giang hồ.

Nắng lên cao, trong động đá sáng loà, Tưng con gió mát lồng lộng thổi vào làm sáng khoái cả lòng người.

Vương Hán Sơn lấy lại sự bình tĩnh, đưa tay lau sạch nước mắt lấm bầm:

- Nàng đã cẩn thận dặn dò ta hãy nhớ ghi, không nên rời khỏi hang động này trước khi tự thành chiêu Tàn Hồn Hỏa Khí.

Thò tay mở cái gói, Vương Hán Sơn trông thấy pho bí kíp Thiên Chiêu Sư Lục và hai chiếc nấm to tướng bay mùi thơm phức, dưới đó còn có một số lương khô đủ dùng ba hôm nữa.

Trước khi đi Thượng Quan Linh Phụng đã chu toàn cho chàng từ võ công đến lương thực, tình nghĩa này trọn đời chàng làm sao quên được.

Bất giác Vương Hán Sơn lại rơi nước mắt. Chàng bật kêu lên:

- Linh muội! Huynh sẽ đi tìm muội khắp cả bốn phương trời...

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Sáu Mười Chín

Giọt Lệ Người Tình Nữ

R

ời khỏi ngọn cao sơn Cẩm Tiên ra đi với trái tim vỡ nát.

Vương Hán Sơn đã gặp lại Thượng Quan Linh Phụng, bao nhiêu ước mơ của nàng đã biến thành mây khói.

Những tháng ngày đi bên cạnh Vương Hán Sơn trong bộ mặt giả trang xấu xí vậy mà Cẩm Tiên đã nặng tình với chàng, vì chàng là một trang thiếu hiệp chính đạo, hào khí ngất trời.

Nay Vương Hán Sơn đã lột bỏ lớp mặt nạ da người trở thành một mỹ nam tử tuyệt thế khiến trái tim Cẩm Tiên rung động, tình yêu đến với nàng nhanh như làn chớp.

Trớ trêu thay Vương Hán Sơn lại là người yêu của Thượng Quan Linh Phụng, cô bạn gái chí thân của nàng từ thuở ấu thơ, nàng đâu có thể nhẫn tâm chiếm đoạt người yêu của bạn.

Nàng phải ra đi tìm một ngôi chùa tận thâm sơn cùng cốc, nương bóng phật đài cho trọn kiếp này.

Vừa trở thuật khinh công, Cẩm Tiên quay lại nhìn ngọn cao sơn, nức nở:

- Vương ca! Vĩnh biệt huynh nhé...

Nuốt trôi ghen ghét Cẩm Tiên bay vút vào cánh rừng lẩn tránh Vương Hán Sơn và Thượng Quan Linh Phụng có thể đuổi theo nàng.

Len lỏi trong rừng độ một khắc, Cẩm Tiên quay mình trở ra quan lộ.

Nàng đi mãi cho đến khi ánh trăng lên mới ngồi dựa vào một gốc cổ thụ, nhắm mắt dưỡng thần.

Sáng ra Cẩm Tiên lại tiếp tục lên đường. Nàng định ra vùng Quan Ngoại xa xôi tìm một ngôi thiền tự tận thâm sơn xuống tóc qui y.

Chiều nay khi ánh nắng vàng còn nhuộm trên quảng tầng cây, Cẩm Tiên đã đứng trước một dãy núi điệp trùng bên trái là cánh rừng già trầm mặc.

Tiếng chim kêu, vượn hú thánh thót trong rừng khiến kẻ giang hồ ngẩn ngơ, bồi hồi trong dạ.

Cầm Tiên đứng nhìn dãy núi trải một màu xanh đến xuất thần.

Miêu gia trang bị tàn phá, song thân đã mất, thân quyến chẳng còn, người yêu lại mất, giờ nàng bơ vơ, lạc loài trên đất lạ còn cái đau thương nào hơn nữa.

Bất giác hai dòng lệ thương tâm đầm đìa xuống má Cầm Tiên.

Nàng đứng yên lặng chết cả tâm hồn mãi không biết đã trôi qua bao nhiêu thời khắc.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Bảy Mười

Giọt Lệ Người Tình Nữ (Tiếp)

hiều tất hẳn.

Hoàng hôn phủ xuống núi rừng, cảnh sắc đượm màu ảm đạm thể lương.

Chợt bên tai Cẩm Tiên nghe có trận gió ào ào từ phía sau tới.

Nàng giật mình quay lại nhìn nhận ra có ba làn mây đỏ chói đang bay vùn vụt tới.

Nháy mắt ba làn mây đỏ đã đến nơi hạ xuống đất hiện ra ba lão trọc vận áo cà sa đỏ.

Vừa trông thấy Cẩm Tiên cả ba lão hòa thượng cùng ồ lên một lượt, trở mắt nhìn Cẩm Tiên.

Sáu luồng nhãn quang chớp rục chiếu thẳng ngay mặt khiến Cẩm Tiên đã phải rùng mình.

Nàng hiểu ngay võ công bọn tăng nhân cao thâm vô lượng, giảo hoạt cực kỳ, nhưng họ tới đây để làm gì.

Lão tăng đứng bên day qua lão đứng giữa khẽ giọng:

- Sa Khả đạo huynh, nàng này xinh đẹp như tiên chắc chắn Pháp Vương của chúng ta vừa ý.

Lão tăng đứng giữa gạt gù chiếc đầu bóng lộn:

- Phải đấy! Mấy hôm chúng ta đi tìm mãi, nay bỗng nhiên lễ vật đến tay, nhưng hãy để tăng huynh hỏi thăm cô bé mấy câu.

Tuy hai lão tăng kia bàn tán thì thầm, nhưng thính lực Cẩm Tiên nghe rất rõ ràng. Nàng nổi giận ngấm ngấm vận chân khí chờ đối phó với bọn chúng.

Lão tăng đứng giữa bước tới đứng trước mặt Cẩm Tiên, cách khoảng hai trượng, cất giọng như chuông rền:

- Mỹ danh cô nương là gì?

Cẩm Tiên trừng mắt:

- Nhưng bọn lão là ai mới được chứ. Lão hỏi tên ta làm gì?

- Bản sư pháp danh Sa Khả Lạp Ma, còn hai vị đạo hữu kia tên Đa Kha Lạp Ma và Phi Ma Lạp Ma.

Cầm Tiên bật cười khúc khích:

- Những cái tên quái quỷ nghe thật buồn cười, nhưng bọn lão đi tìm ta có chuyện gì?

- Bọn bản sư có tìm cô nương bao giờ! Bọn ta đang truy lùng hai tên tiểu tử một nam, một nữ đến đây thì gặp cô nương đấy!

Trong lòng hoài nghi, Cầm Tiên hỏi tiếp:

- Lão tìm một nam, một nữ tên gì?

- Vương Hán Sơn và Thượng Quan Linh Phụng.

Giật mình một cái Cầm Tiên phăng tới:

- Vương Hán Sơn, Thượng Quan Linh Phụng có oán thù gì với lão mà bọn lão đi tìm.

- Chẳng oán thù gì cả. Bọn bản sư vâng lệnh Pháp Vương từ Tây Tạng sang đây thu hồi pho bí kíp Thiên Chiêu Suu Lục. Hôm kia bọn bản sư đã gặp hai trên tiểu tử, bọn ta đã đánh chết một tên.

Kinh hoàng hiện lên gương mặt Cầm Tiên hỏi lớn:

- Bọn lão đánh chết ai?

- Vương Hán Sơn. À kia cũng gã chạy về hướng này, tiểu cô nương có thấy bọn chúng không?

Cầm Tiên hét:

- Trời! Vương ca đã chết!

Rồi nàng lại hét:

- Ác tăng! Hãy đền mạng Vương ca cho ta.

Cầm Tiên phóng ra một chưởng với nội lực mười thành. Cuồng phong nổi dậy, bóng chưởng to như trái núi ào tới chụp lấy Sa Khả Lạp Ma.

Cái tin Vương Hán Sơn chết làm cho Cầm Tiên sôi máu căm thù, quyết giết sạch bọn Sa Khả Lạp Ma để rửa hận.

Sa Khả Lạp Ma giật mình quát:

- Liễu đầu to gan thật!

Lão giở chuông lên chống đỡ.

Ầm!

Cầm Tiên dội lại ba bước, toàn thân rung động.

Nhưng đã quyết chí báo thù cho Vương Hán Sơn, Cầm Tiên giở cả song ngọc chuông đưa ra chiêu Sử Nữ Âm Kinh với toàn bộ nội lực.

Hai luồng bạch khí khổng lồ, lạnh tợ băng hà áp tới Sa Khả Lạp Ma.

Sa Khả Lạp Ma gầm lên:

- Sử Nữ Âm Kinh, chư vị đạo hữu tránh mau.

Mồm quát, Sa Khả Lạp Ma huy động ngọn chuông đẩy ra một vùng đỏ chói nóng tợ lửa thiêu...

Ầm... ầm...

Mặt đất chuyển rung, nhiệt khí lẫn hàn khí ào ào phóng qua tám hướng, cây cối ngã nằm la liệt.

Cầm Tiên miệng phún máu đào, thân hình run rẩy, sắc mặt tái xanh, loạng choạng tháo lui cả trượng.

Nàng thọ thương khá nặng do chiêu thức Xích Lôi Âm Chuông của Sa Khả Lạp Ma.

Bịch... bịch...

Hai đạo chỉ khí màu đỏ từ hữu chuông Sa Khả Lạp Ma bắn tới điểm vào hai nơi yếu huyệt của Cầm Tiên.

Phịch!

Cô gái ngã quay xuống đất bất động, đôi mắt trùng trùng nhìn Sa Khả Lạp Ma.

Cười khà lên một tiếng, Sa Khả Lạp Ma phất cánh áo cà sa sang hai lão ác tăng:

- Chư vị đạo hữu hãy mang nàng theo bần tăng.

Phi Ma Lạp Ma bước tới nhìn Cầm Tiên cười lên khùng khục rồi cất giọng ồm ồm:

- Đạo huynh, nàng đẹp như tiên bỏ qua rất uống...

Đang chực phóng đi, Sa Khả Lạp Ma ngừng lại:

- Ý của đạo hữu...

Bọn ta hãy nên thưởng thức tòa thiên nhiên tuyệt thế này một lần cho phỉ chí bình sanh, sau đó sẽ mang nàng về dâng nạp cho Pháp Vương cũng chẳng muộn màng gì.

Đa Kha Lạp Ma tiếp lời:

- Phải đấy đạo huynh. Trời ban cho vu vật hiếm có trong đời, lẽ nào chúng ta không hưởng thụ, bên xứ Tây Tạng chúng ta đâu có người đẹp như thế này.

Nhiều mày nghĩ ngợi phút giây, Sa Khả Lạp Ma trở tay sang ngọn đồi:

- Phi Ma đạo hữu hãy mang nàng sang thung lũng bên kia tránh sự dòm ngó của mọi người qua lại.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Bảy Mười Một

Mỹ Nhân Tao Ngộ Hồng Nhan

V

ềo... vèo... vèo...

Ba lão ác tăng phóng mình lên ngọn đồi, lệ làng xuống thung lũng đầy cỏ mọc mang luôn Cẩm Tiên theo.

Sa Khả Lạp Ma nói mau:

- Nhị vị đạo hữu hãy canh chừng, bản tăng ra tay trước.

Lão xê mình tới ôm lấy thân hình bất động của Cẩm Tiên ghì chặt.

Dù đang háo hức thêm khát một cuộc ái ân nhưng Phi Ma Lạp Ma và Đa Kha Lạp Ma đành bước ra ngoài, vì Sa Khả Lạp Ma là vị đạo huynh đẳng cấp cao hơn một bậc.

Xoẹt... xoẹt...

Một tòa thiên nhiên tuyết ngọc xuất hiện. Cẩm Tiên đã bị Sa Khả Lạp Ma lột phăng y phục lỏa lồ.

Nàng nhìn trừng trừng Sa Khả Lạp Ma bằng đôi mắt tóe lửa như muốn ăn tươi nuốt sống lão. Nàng muốn hét to nhưng khẩu huyết đã bị điểm bế rồi.

Sa Khả Lạp Ma trở mặt nhìn vào hai ngọn đồi tuyết rồi rống lên trợn cười quái gở:

- Ha ha... nàng tiên xinh đẹp. Ta và nàng vốn có thiên duyên tiền định nên xui khiến gặp nhau đây. Ta sẽ ban cho nàng phút giây thần tiên cực lạc chưa từng có trong đời. Nàng hãy tin như thế ha ha...

Soạt!

Chiếc áo cà sa rơi xuống đất.

Soạt!

Phần còn lại trên mình Sa Khả Lạp Ma cũng rơi luôn. Lão đã trần như nhộng, lông lá xù xì cúi xuống Cẩm Tiên.

Đằng kia Phi Ma Lạp Ma và Đa Kha Lạp Ma trở mắt nhìn chòng chọc về phía Sa Khả Lạp Ma cùng đánh úc nước bọt trong cổ họng.

- Bọn dâm tặc muốn chết!

Cùng theo tiếng thét lạnh lạnh hai đạo chỉ phong từ trong đám cây lá rậm rạp bắn ngay đầu Sa Khả Lạp Ma nhanh như làn chớp.

Sắp hưởng thụ giây phút thần tiên trên thân ngọc của mỹ nhân, chợt nghe tiếng thét xé mây, Sa Khả Lạp Ma giật mình lệ làng lách sang nửa trượng tránh né.

Vèo... vèo...

Hai đạo chỉ phong vù qua chiếc đầu bóng lộn của Sa Khả Lạp Ma cách chỉ một đường tơ.

Vút!

Một ả nữ lang xinh đẹp tuyệt vời đã đứng vững trên đám cỏ xanh.

- Thượng Quan Linh Phụng!

Sa Khả Lạp Ma kinh hãi la lên.

Quả vậy nữ lang vừa xuất hiện chính là Thượng Quan Linh Phụng vượt ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Chân vừa đứng vững trên mặt cỏ, Thượng Quan Linh Phụng đảo mắt nửa vòng chợt kêu lên:

- Miêu muội!

Lập tức Thượng Quan Linh Phụng giơ ngọc chuông bắn vào người Cẩm Tiên.

Buông một tiếng thổ phào, Cẩm Tiên phóng người dậy với lấy y phục mặc nhanh vào.

Nàng hét:

- Linh tỷ! Hãy giết bọn dâm tặc này cho muội.

Nhận ra người vừa đến là Thượng Quan Linh Phụng, Sa Khả Lạp Ma vô cùng kinh hãi hô to:

- Nhị vị đạo hữu chạy cho mau!

Lảo lắc mình tới chỗ bộ cà sa toan chộp lấy mặc vào.

Nhưng Thượng Quan Linh Phụng đã hét:

- Cứ để yên như thế cho ta.

Nàng xuất ngay chiều Tàn Hồn Hỏa Khí tấn công Sa Khả Lạp Ma.

Một vùng lửa khổng lồ đổ rực ào tới chụp lấy lão ác tăng.

Sa Khả Lạp Ma hú lên một tiếng như quỷ tru, để nguyên thân mình trần trụi phóng lên ngọn đồi mất dạng.

Trông thấy Sa Khả Lạp Ma đã bỏ chạy, Phi Ma Lạp Ma lẫn Đa Kha Lạp Ma hồn vía lên mây, vội thi triển khinh công xẹt đi như hai cụm mây đỏ, nháy mắt hút bóng sau ngọn đồi.

Cầm Tiên hừ một tiếng bước tới nắm lấy tay Thượng Quan Linh Phụng, xúc động:

- Linh tử! Không có tử tử muội đã bị hại rồi.

Thượng Quan Linh Phụng chớp mắt:

- Ngu tử vừa trờ tới quan lộ bỗng nghe có tiếng cười dâm đáng, biết có người lâm nạn tử tử vội tới đây, không ngờ lại là Miêu muội. Muội có sao không?

Cầm Tiên lắc đầu:

- Không sao cả... Ô, Linh tử đến đây làm gì?

Thoáng hiện nét buồn trên mặt Thượng Quan Linh Phụng thấp giọng:

- Chuyện rất dài, Miêu muội hãy nghỉ lại, ngu tử kể chuyện cho nghe.

Hai cô gái ngồi sát nhau trên bãi cỏ.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Bảy Mươi Hai

Mỹ Nhân Tao Ngộ Hồng Nhan (Tiếp)

Nhìn gương mặt thâm sâu của Thượng Quan Linh Phụng, Cẩm Tiên lo lắng:

- Linh tử! Chuyện gì đã xảy ra cho Vương ca?

Như động mối thương tâm, hai giọt lệ lăn dài xuống má Thượng Quan Linh Phụng. Nàng nghẹn ngào chưa đáp.

Cẩm Tiên kinh hãi lắc vai Thượng Quan Linh Phụng:

- Kia! Sao Linh tử lại khóc? Vương ca đã sao rồi?

Khẽ lắc đầu, Thượng Quan Linh Phụng buồn bã:

- Không làm sao cả. Nhưng ngu tử đã vĩnh viễn xa chàng rồi.

Cẩm Tiên hốt hoảng:

- Linh tử! Vương ca đã chết rồi ư?

- Chàng không chết. Chàng hãy còn sống ở trên ngọn núi kia.

Buông tiếng thở phào như trút đi một gánh nặng, Cẩm Tiên hỏi dồn:

- Thế tại sao Linh tử lại vĩnh viễn xa Vương ca.

Thượng Quan Linh Phụng nắm chặt bàn tay Cẩm Tiên:

- Miêu muội muốn biết lắm ư?

- Muội muốn biết lắm. Linh tử hãy nói cho muội nghe.

Đến đó một lúc Thượng Quan Linh Phụng thở dài:

Ngu tử xa chàng chỉ vì một chuyện.

- Chuyện gì?

- Ngu tử quá xấu hổ nên không muốn gặp chàng nữa.

- Tại sao Linh tử phải xấu hổ.

- Tại vì ngu tử đã thất thân với một kẻ khác.

Sững người một lúc, Cẩm Tiên la lên:

- Ai?

- Tổng Phi Bằng.

Rút bàn tay trong tay Thượng Quan Linh Phụng, Cẩm Tiên đứng dậy hét to:

- Dâm tặc! Ta sẽ giết ngươi.

Lệ tay chụp lấy Cẩm Tiên, Thượng Quan Linh Phụng kéo nàng ngồi trở xuống.

- Miêu muội chớ nên vọng động. Chính ngu tử đã định giết hấn nhưng Thượng Quan bá phụ cản lại.

Cẩm Tiên hần học:

- Tại sao Thượng Quan sư bá lại cản Linh tử?

- Tại vì hấn đã bị tẩu hỏa nhập ma sắp chết đến nơi và giết hấn bọn giang hồ đồn đãi tai hại đến thanh danh Thượng Quan gia bảo.

Ngưng lại rồi nàng tiếp:

- Bây giờ ngu tử có một chuyện yêu cầu Miêu muội.

Giọng Cẩm Tiên dịu lại:

- Linh tử cần muội chuyện gì?

- Ngu tử muốn nhờ Miêu muội chăm sóc cho Vương ca.

Cặp mắt Cẩm Tiên tròn xoe:

- Linh tử! Chị nói sao?

Thượng Quan Linh Phụng lặp lại:

- Ngu tử bảo Miêu muội hãy thay tử gần gũi chàng.

Cẩm Tiên la lớn:

- Không thể được, muội không thể hành động như vậy được. Có lẽ nào muội lại cướp chồng của Linh tử.

- Không phải vậy đâu Miêu muội. Đây chính là lời khẩn cầu của tử tử, bởi tử tử biết rõ Vương ca sẽ không thể chịu đựng nổi cuộc vĩnh viễn chia ly này. Chàng sẽ có hành động điên cuồng và có thể chết đi được nữa.

- Biết thế sao Linh tử lại bỏ rơi Vương ca?

- Ngu tử đã nói với Miêu muội rồi. Ngu tử vĩnh viễn không còn gặp Vương ca trong cõi đời này nữa. Một người con gái khi đã trao thân cho kẻ khác còn mặt mũi nào dám ngó mặt người yêu.

- Cứ theo tiểu muội hiểu Vương ca là một chàng trai tính tình vô cùng khoáng đạt bao dung, ca ca sẽ không quan trọng những tiểu tiết, Linh tử hãy nên quay trở về với ca ca là điều êm đẹp nhất.

- o O o -